

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մարտի 11.28

Հունիս, 2013թ.

№ 1 (41)

ԲԱՐԻԼՈՒՐ

Լոյս է տեսնում 2009թ. Յայիսից

ԱՅՑԵԼՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ՈՐԲԸ

ՀՐԱՅՐ ԱՄԻՐԲԵԿՅԱՆ

ՓՐԿՈՒԹՅՈՒՆ

ԿԱՐՈՂԱՑԻՐ ՆԵՐԵԼ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Հունիս, 2013թ.

№ 1 (41)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Այցելություններ.....1

Կարեն Այդինյան

Որբը.....2

Տամառուր կենսագրական

Տրայր Ամիրբեկյան.....3

Տրայր Ամիրբեկյան

Փրկություն.....6

Կարողացիր ներել.....9

Իմ գառները ճանաչում են իմ ձայնը.....12

Ավտոբուսի փոմար.....13

Երախտագիտության խոսք.....14

Նունե Դոլմազյանի վկայությունը.....15

Վարսավիրանոցում.....16

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկություններն ու փափաքներն ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Նեմ.՝ 093-532-526

«Բարի լուր» ամսագիրը փապագրվում է հոժաբական նվիրատվությունների շնորհիվ: Նվիրատվությունները կարող եք ուղարկել խմբագրություն:
Հեռ.՝ 093-954-930

Ա Յ Յ Ե Լ ՈՒ Թ Յ ՈՒ Ն Ն Ե Ր

Որբևարին ու որբը բնաւ մի չարչարէք:
Ելից 22.22

Միրելիներ, այս տարի հունվարի երկուսին ավագ եղբայրներն այցելեցին մի քանի որբևայրիկների, հորդորեցին նրանց ու աղոթեցին նրանց համար:

Ցանկալի է, որ ճշմարիտ որբևայրիկների նկատմամբ հոգատարություն ցուցաբերենք ոչ միայն Նոր տարվա ու Քրիստոսի ծննդի կապակցությամբ, այլև մշտապես՝ այցելենք նրանց, հորդորենք, աղոթենք նրանց համար:

Աստծու Խոսքը թե՛ Հին, թե՛ Նոր Ուխտում պատվիրում է հատուկ ուշադրություն դարձնել որբերին ու որբևայրիկներին: Ելից 22.22-24-ում կարդում ենք. «Որբևարին ու որբը բնաւ մի չարչարէք: Եթէ զանոնք չարչարէք ինչեւիցէ կերպով մը, ու անոնք ինձի բողոքելու ըլլան, անշուշտ

պիտի լսեմ անոնց աղաղակը. Եւ իմ բարկութիւնս պիտի բորբոքի. ու ձեզ սրով պիտի մեռցնեմ. եւ ձեր կիները որբեարի՝ ու ձեր տղաքները որբ պիտի ըլլան»: Այսինքն՝ երբ որբը կամ որբևայրին աղաղակում են Աստծուն, Աստված լսում է նրանց չարչարանքի աղաղակն ու հատուցում է չարչարողներին:

Հակոբոս առաքյալն ասում է. «Աստուծոյ ու Հօրը քով մաքուր ու անարատ կրօնասիրութիւնը այս է. Որբերուն ու որբևարիներուն տես երթալ իրենց նեղութեան ատենը, ու անձը անարատ պահել աշխարհէ» (Հակ.1.27):

Պողոս առաքյալը, Ա Տիմ. 5.3-17-ում խոսելով որբևայրիկների մասին, առանձնացում է որբևայրիկների երկու տեսակ՝ ճշմարտապես որբևայրիկներ ու փափկասեր որբևայրիկներ: Դժմարտապես որբևայրիկները նրանք են, ովքեր վաթսուն տարեկանից պակաս չեն, մենակ են մնացել ու իրենց հույսը դրել են Աստծու վրա, գիշեր ու ցերեկ աղոթքի ու աղաչանքի են պարապում: «Բարի գործերով վկայուած. եթէ զաւակներ մեծցուցած ըլլայ, եթէ հիւրեր ընդունած ըլլայ, եթէ սուրբերուն ոտքերը լուացած ըլլայ, եթէ նեղեալ-

Բունվարի, 2013թ., № 1 (41)

ներում օգնություն ըրած ըլլայ: ...Բայց դեռահասակ որբևարիները մերժէ. քանզի երբ Քրիստոսի դէմ հանդգնելով հեշտասիրութեան անձնատուր կ'ըլլան, ամուսնանալ կ'ուզեն: Եվ դատապարտութիւն կ'ընդունին, վասն զի առաջուան հաւատքնին մէկդի ձգեցին: Նաեւ ծոյլ ըլլալ կը տրուիլն, տունէ տուն պտըտողներ. եւ ոչ մի-

այն ծոյլ, հապա շատախօսներ ու հետաքրքիրներ, և անպատեհ բաներ կը խօսին»:

Եկեղեցին մշտապես պետք է հոգատարութիւն ցուցաբերի ճշմարտապես որբևայրիների ու որբերի նկատմամբ, իսկ դեռահասակ ու փափկասեռ որբևայրիներին պետք է ապաշխարության հրավիրել:

Ո Ր Բ Ը

Երբ ես դեռ փոքր էի, ծնողներս ամուսնալուծվեցին: Ես սկսեցի ապրել տատիկիս հետ ու մի օր էլ հայտնվեցի մանկատանը, որտեղ հիմնականում ապրում էին որբ երեխաները: Դրանից հետո ինձ տեղավորեցին գիշերօթիկ դպրոցում, որտեղ երեխաների 95 տոկոսը որբեր էին, 5 տոկոսը՝ միակողմանի ծնողազուրկներ, կամ՝ երեխաներ, որոնց ծնողները կային, բայց իրականում չկային: Նույնիսկ ես, ունենալով և՛ հայր, և՛ մայր, ինձ որբ էի զգում:

Մեզ հազցնում էին, կերակրում, պառկեցնում էին քնելու, հետևում էին մեր առողջությանը, կրթում էին՝ ինչպես բոլոր մանկատներում, բայց մենք մեզ զգում էինք որբերի պես: Ամբողջ շաբաթ մենք լինում էինք գիշերօթիկ դպրոցում, և միայն շաբաթ օրը, ժամը 3-ից հետո, մեզ թույլատրում էին լքել դպրոցի տարածքն ու այցելել բարեկամներին, եթէ այդպիսիք գոյություն ունեին: Կային երեխաներ, որ երբեք դուրս չէին գալիս դպրոցի տարածքից, քանի որ չունեին գէթ մեկ բարեկամ կամ հարազատ, ում կարող էին այցելել: Երկուշաբթի առավոտյան մենք արդեն պետք է լինեինք գիշերօթիկ

դպրոցում՝ մեր դասաժամերին:

«Որբ» բառը ես գիտեմ ոչ թե լսելով, այլ իմ կյանքի բերումով:

Մի անգամ, երբ կարդում էի Հովհաննոս ավետարանը, կարդացի 14.18 խոսքը, որտեղ Հիսուսն ասում է. «Ձեզ որբ չեմ թողուր, կու գամ ձեզի»:

Ուսումնասիրելով ավետարանը՝ ես համոզվեցի, որ աշակերտները որբ չէին, նրանք ծնողներ ունեին: Ուրեմն, ի՞նչ նկատի ունեւ Տերը, երբ ասում էր. «Ձեզ որբ չեմ թողուր, կու գամ ձեզի»։ Այդ ժամանակ ես հասկացա, որ որբը նա չէ, ով առանց ծնողների է մնացել, այլ նա է, ով մնացել է առանց Աստծու, առանց ճշմարիտ Հոր, Ով երկնքում է, Ով քեզ երբեք չի թողնի, նույնիսկ եթէ քեզ լքեն քո իրական ծնողները: Աստված քեզ տվել է իշխանություն՝ կոչվելու և լինելու Աստծու որդի. «Տեսէք, Հայրը ի՞նչպիսի սեր շնորհեց մեզի, որպէս զի մենք Աստուծոյ որդիներ ըստիմք» (Ս Հովհ.3.1):

Թանկագին ընթերցող, իմացի՛ր, որ երբ դու ճանաչես ճշմարիտ Աստծուն՝ ունենալով Նրան քո սրտի մեջ, դու արդեն ոչ թե որբ կլինես, այլ՝ Աստծու որդի՝ Հիսուս Քրիստոսի միջոցով, Ով մեր Տերն ու Փրկիչն է:

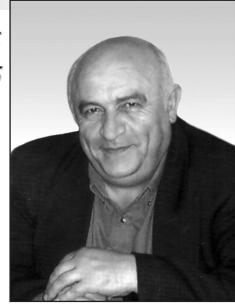
Կարեն Ադինյան

ՀՐԱՅՐ ԱՄԻՐԲԵԿՅԱՆ

Պատուական է Տերոջը առջեւ իր սուրբերուն մահը:
Սաղմոս 116.15

2013թ. հունվարի 4-ին վաթսուն տարեկան հասակում
ննջեց Ավետարանի քարոզիչ և բոլորի կողմից շատ
սիրված Հրայր եղբայրը:

Հրայր եղբոր մասին համառոտ պատմում է Հրահատ
Ամիրբեկյանը:

Հրայրը՝ իմ եղբայրը, ծնվել է 1952 թվականի օգոստոսի 20-ին Սպիտակի շրջանի Կաթնաջուր գյուղում: Հայրս ու մայրս կոմունիստ ուսուցիչներ էին: Կաթնաջուր գյուղի դպրոցի 7-րդ դասարանն ավարտելուց հետո Հրայրը Երևանում ընդունվեց ակադեմիկոս Շահինյանի անվան ֆիզիկամաթեմատիկական դպրոցի ութերորդ դասարան: Մեկ տարի հետո, երբ նա 9-րդ դասարանում էր, ես նույնպես ընդունվեցի այդ նույն դպրոցի 9-րդ դասարանը: Ես ու Հրայրը սովորում էինք նույն դասարանում ու միասին ենք եղել թե՛ դպրոցական և թե՛ համալսարանական տարիներին, միասին ենք ապրել մեր վարձած բնակարանում:

1968թ.-ին, երբ Հրայրը սովորում էր 10-րդ դասարանում, Աստծու լույսը թափանցեց մեր դպրոց, և Հրայրն ընդունեց Աստծուն: Երկու-

երեք ամիս հետո դպրոցի մի քանի աշակերտներ, այդ թվում նաև ես, ընդունեցինք Տիրոջը: Շուտով Հրայրը հավատքի պատճառով դպրոցում հալածանքների ենթարկվեց: Նրան սպառնում էին հեռացնել դպրոցից, ծնող էին կանչում, բայց Աստված միշտ պահում և օգնում էր: Դպրոցն ավարտելուց հետո ծնողներս, հավատքից կտրելու նպատակով, մեզ թույլ չտվեցին Երևանում մնալ ու պարտադրեցին, որ ընդունվենք Լեւոնականի (այժմ՝ Գյումրի) պոլիտեխնիկական ինստիտուտը:

Հրայրն ու ես կատարեցինք մեր ծնողների պահանջը, սակայն մենք չէինք սիրում այդ ինստիտուտը և ուզում էինք մեր ուսումը շարունակել մաթեմատիկայի ուղղությամբ: Մեկ տարի մենք կիսատ-պռատ, չուզելով սովորում էինք: Ծնողներս, տեսնելով մեր դժկամությունը, ստիպված մեզ

Բունվարի, 2013թ., № 1 (41)

քույլ տվեցին վերադառնալ Երևան և ընդունվել պետական համալսարանի մեխանիկական մաթեմատիկայի ֆակուլտետ:

Համալսարանում ուսանելու սկզբնական տարիները Հրայրի համար դժվար փորձության տարիներ էին. այդ ժամանակ խորապես բացված չէր Քրիստոսով ձրի փրկության վարդապետությունը: Նա շատ էր սիրում Հիսուսին ու փորձում էր բարի գործերով արդարանալ և հաճելի լինել Տիրոջը: Սակայն, ինչպես և մյուսները, մեղքի դեմ պայքարի ընթացքում նա պարտություններ էր կրում, շատ հուսահատվելով՝ ընկնում ծանր ապրումների մեջ: Այդ ապրումներն ավելի խորացան, երբ մահացավ մայրս:

Շուտով այդ տառապանքները բարու գործակից եղան ու տվեցին իրենց քաղցր պտուղները: Հրայրին, ինչպես և մի քանի երիտասարդ եղբայրների, բացվեց Շնորհքի վարդապետությունը, որի շնորհիվ Հրայրը լցվեց Հոգով ու սկսեց Արքայության Ավետարանի բարի լուրը քարոզել մի նոր ճոխությամբ: Նրա քարոզների ընթացքում լինում էին թե՛ մարմնավոր և թե՛ հոգևոր շատ բժշկություններ:

Համալսարանն ավարտելուց հետո Հրայրին որպես մաթեմատիկայի ուսուցիչ աշխատանքի նշանակեցին Թալինի շրջանի Մաստարա գյուղում, որտեղ էլ նա ամուսնացավ և ունեցավ չորս երեխա՝ երեք տղա,

մեկ աղջիկ: Մաստարայում Հրայր եղբայրն աշխատում էր մինչ իր ննջելու օրը:

Տերը Հրայր եղբորը շնորհք էր տվել՝ քարոզելու Ավետարանի ճշմարտությունը: Նրա քարոզների հիմնական միտքն Աստծու սերն էր: Աստված աշխարհի փրկության համար Իր Միածին Որդուն տվեց: Հրայր եղբայրը խորությամբ բացատրում և ասում էր, որ բոլոր կրոնները հիմնականում նույն միտքն ունեն՝ այն է, որ մարդը փրկության համար պիտի շարունակ կատարելագործի իրեն: Տարբեր կրոններ առաջարկում են կատարելագործման տարբեր ճանապարհներ, բայց այդ բոլորի էությունը նույնն է. մարդն ինքն է դառնում իր «փրկիչը»: Այդ դեպքում ստացվում է, որ Քրիստոսն ամբողջ աշխարհի փրկիչը չէ: Բնական է, որ այս ամենի հիմքում սատանայի սուտն է:

Հրայր եղբայրն Աստծուց իրեն տրված շնորհքով բացատրում էր, որ Քրիստոսն է Կյանքը, և որ այդ Կյանքը ոչ թե ինքնակատարելագործման հետևանք է, այլ Աստծու ձրի պարգևն է: Այդ Կյանքն ունենալու համար մարդուց ոչինչ չի պահանջվում: Աստծու Խոսքն ասում է. «Ան որ Որդւոյն կը հաւատայ, յաւիտենական կեանք ունի, և ան որ Որդւոյն չհնազանդիր, անիկա կեանքը պիտի չտեսնէ և Աստուծոյ բարկութիւնը անոր վրայ կը մնայ» (Հովհ. 3.36):

Աստված հավիտենական Կյան-

քը տալիս է ձրի. «Ան որ Որդին ընդունած է՝ կեանք ունի, և ան որ Աստուծոյ Որդին ընդունած չէ՝ կեանք չունի» (Ա Հովհ. 5.12): Աստծու Որդուն ընդունելը շնորհքով է, հավատքի միջոցով: Հավիտենական կյանքը ոչ թե բարի գործերի վարձատրություն, հատուցում է, այլ՝ ձրի պարգև (Հռովմ. 6.23):

Հրայր եղբայրն ասում էր, որ Քրիստոսի՝ աշխարհ գալու գլխավոր նպատակը ոչ թե մեզ մեր մեղքերից ազատագրելն է, այլ՝ Աստծու հավիտենական Կյանքը մարդուն փոխանցելն ու մարդու մեջ ներդնելը: Ու երբ Քրիստոս բնակվի մեր մեջ, մեղքերի ազատագրությունն ու քավությունը կդառնան հետևանք:

Խորհրդային Միության փլուզումից հետո, երբ արտասահմանից Հայաստան էին ներթափանցում տարբեր «միսիոներներ» և «ավետարանիչներ», մեր եկեղեցին մեծ դժվարություններ ունեցավ: Այդ «միսիոներներից» շատերի նպատակը եկեղեցին մասնատելն էր: Այդ ժամանակ և հետագայում մույնպես Հրայր եղբայրն ավագ եղբայրների հետ ջանք էր անում եկեղեցու ամբողջությունն ու սրբությունը պահելու և մոլորություններից պաշտպանելու համար: Նա Աստծուն ու եկեղեցուն նվիրված եղբայր էր:

Հրայր եղբայրը կրոնի քարոզիչ չէր, նա Արքայության Ավետարանի ժրաջան սերմնացան էր:

Նա լավ ընկեր էր ու կարող էր ցանկացած կարիքավոր մարդու համար մեծ գոհաբերություններ կատա-

րել: Հիշում եմ այսպիսի մի դեպք: Մի անգամ, երբ մենք վարձով էինք ապրում, Հրայրը երեկոյան շատ ուշացավ: Ես խիստ անհանգիստ էի, և քունս չէր տանում: Երբ գիշերվա մոտ ժամը 3-ին տուն եկավ, ես անհանգստացած հարցրի, թե ինչու է այդքան ուշացել: Նա պատասխանեց, որ ոտքով է եկել: Պարզվեց, որ նա ունեցած ողջ դրամը տվել էր մի աղքատի և անգամ ավտոբուսի համար դրամ չէր պահել:

Նա կարող էր նաև շատ խիստ հանդիմանել, բայց նրա հանդիմանության մեջ կար սեր, որի պատճառով նրանից չէին վիրավորվում: Նա հոգևոր երևույթներն ընկալում էր շատ մեծ խորությամբ և կարող էր թափանցել մարդու հոգու խորքն ու ճիշտ խորհուրդներ տալ: Հրայրի քարոզները բժշկել են շատերին ու ամբարցրել են շատ երիտասարդների հավատքը Քրիստոսի սիրո հանդեպ:

Նրա մահը եկեղեցու անդամների և նրան ճանաչող բոլոր մարդկանց համար մեծ վիշտ էր: Թե ինչո՞ւ Տերը Հրայր եղբորը վերցրեց այս ժամանակ՝ պատասխանը կգտնենք երկնքում:

Միքելի՝ ընթերցողներ, եկեք միտք առնենք և այնպես հաշվենք մեր օրերը, որ սրտի իմաստություն ստանանք և ամեն օրն ապրենք որպես մեր կյանքի վերջին օրը:

Հրահատ Ամիրբեկյան
ավագ հովիվ

Թունվաթի, 2013թ., ԾՆ 1 (41)

ՓՐԿՈՒԹՅՈՒՆ

Սիրելիներ, Ա Պետրոս 1.8-9-ում կարդում ենք. «...դուք չտեսած՝ կը սիրեք, զոր հիմա չեք տեսներ, բայց կը հաւատաք, և ուրախ եք անպատմելի և փառատրեալ խնդրութիւնով, Ձեր հաւատքին վախճանը ընդունելով, այսինքն հոգիներնուդ փրկութիւնը»: Ես ուզում եմ, որ ուշադրություն դարձնենք այս խոսքերին, և քանի որ այս խոսքերն իմ կյանքում կատարվել են, ես կպատմեմ այդ անպատմելի և փառավոր ուրախության մասին:

Շատ հավատացյալների մեջ հարց է առաջանում՝ վերջապես մենք փրկվա՞ծ ենք, թե՞ ոչ: Տարիներ առաջ ես 70 հոգու հետ ոտքով 300 կիլոմետր գնացել էի ուխտագնացության՝ Էջմիածնի վանքից Տաթևի վանք: Ամեն երեսուն կիլոմետր քայլելուց հետո հանգստանում էինք, զրուցում տարբեր հարցերի շուրջ: Մի օր հարց առաջացավ՝ վերջապես մեզնից ո՞վ է փրկված: Ուխտագնացության որոշ մասնակիցներ ասացին, որ իրենք մեղավոր են ու փրկվելու համար ոչ մի արժանիք չունեն: Երբ ինձ հարցրին, ես պատասխանեցի, որ փրկված եմ: Ինձ ասացին. «Դու հպարտ ես, դրա համար էլ ասում ես, որ փրկված ես: Եթե դու ճանաչես քեզ, այդպիսի բան չես ասի»: Ես պատասխանեցի. «Եթե ես ճանաչեի միայն ինձ, նման բան չէի ասի, բայց քանի որ ես, ինձ ճանաչելով հանդերձ ճանաչում եմ նաև Հիսուսին,

ուրեմն վստահ կարող եմ ասել, որ ես փրկված եմ»:

Մարդիկ կարծում են, թե փրկությունն իրենք պետք է ձեռք բերեն կամ գնեն իրենց բարի գործերի շնորհիվ: Այսինքն՝ փրկությունը պատկերացնում են որպես բարի գործերի վարձատրություն, բայց իրականում փրկությունը ձրի պարգև է: Այս կապակցությամբ Հռոմեացիս 6.23-ում ասվում է. «Քանզի մեղքին վարձքը մահ է, բայց Աստուծոյ ձրի պարգևը յաիտենական կեանք՝ մեր Տէրոջը Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով»: Եթե դու ուզում ես փրկության կյանքը, ուրեմն դու փրկված ես: Այսինքն՝ եթե դու հավատաս, որ Հիսուսն է կյանքը և Նրանից դուրս կյանք չկա, կփրկվես: Ցանկացած մարդ, լինի անհավատ թե հավատացյալ, ուզում է մեկ բան՝ կյանք: Տարբերությունն այն է, թե ո՞ր մարդը ինչի մեջ է տեսնում այդ կյանքը: Անհավատ մարդն իր երջանկությունը՝ իր կյանքը տեսնում է դրամի, պաշտոնի ու մարդկանցից փառավորվելու մեջ: Այդ է պատճառը, որ անհավատները մշտապես պայքարում են դրանց համար: Հավատացյալ մարդը չի հավատում, որ կյանքը դրամի, պաշտոնի, մարդկանց մեջ փառավորվելու ու իր ցանկությունների կատարման մեջ է: Նա հավատում է, որ կյանքը, երջանկությունը Քրիստոսի մեջ է, և այդ է պատճառը, որ նա ուզում է Քրիստոսի հետ լինել:

Փրկվելու համար պետք է ոչ թե ինչ-որ բան անել կամ չանել, այլ՝ չմերժել ու ընդունել Քրիստոսին: Եթե ինչ-որ բան բերեն ու անվճար բաժանեն, ո՞ւմ չի հասնի. չի հասնի միայն նրան, ով կմերժի ու չի ուզի:

Հայտնի քարոզիչ Սպերջենը, հոգևոր դպրոցի աշակերտներին Աստծու մեծափառությունը և փրկության պարզև բացատրելու համար, վերցնում է շատ թանկարժեք մի ժամացույց ու, մտնելով լսարան, անտարբեր տոնով ասում է. «Ես այս ժամացույցից հոգնել եմ ու որոշել եմ նվիրել, ով ուզում է՝ թող գա ու վերցնի»: Ուսանողներից ոչ ոք չի մոտենում ժամացույցին, քանի որ բոլորը կարծում են, թե նա կատակում է. ինչպե՞ս կարող է այդ թանկարժեք ժամացույցը հենց այնպես նվիրել: Լսարանում ներկա է լինում տասներկու տարեկան մի երեխա, և նա ասում է. «Կարո՞ղ եմ ես վերցնել, իրո՞ք նվիրում եք»: Սպերջենը պատասխանում է. «Այո՛, նվիրում եմ»: Երեխան վազելով գնում է, վերցնում ժամացույցն ու դառնում ժամացույցի տերը: Սա իրական պատմություն է:

Չրի Շնորհքով փրկությունը չափազանց հրաշալի բան է, այդ իսկ պատճառով էլ մարդը չի կարողանում հավատալ, որ դա իրականություն է: Եթե մենք մեղքի կյանքը մերժում ենք, մենք նույնքան ապահով ու փրկված ենք, որքան Պողոս առաքյալը՝ երկնքում: Ո՛ր պահին դու հավատում ես, որ Հիսուսն է կյանքը, ճիշտ այդ պահից դու փրկված ես՝ անկախ քո վիճակից (թեկու՞՞ ջարդված, ջախջախված, մեղքից պարտված, հուսահատված):

Երբ մարդը հասկանում է սա և հավատում է, նրա կյանքում գալիս է անպատմելի ու փառավոր մի ուրախություն: Եթե նա մի ժամանակ փրկություն էր խնդրում, այժմ արդեն շնորհակալություն է հայտնում, որ փրկված է:

Ես չեմ ուզում՝ այնպիսի տպավորություն լինի, իբր մենք ընդհանրապես չպետք է ջանք անենք, ու Քրիստոսն էլ պետք է գա ու մեզ հրավիրի դրախտ: Ո՛չ, իհարկե, դա այդպես չէ: Մենք պետք է իմանանք, թե ե՞րբ պետք է ջանք անենք և ե՞րբ իմաստ չունի ջանք անելը: Հենց այստեղ է հակառակորդին հաջողվում շփոթեցնել մեզ: Պատկերացնենք, որ մեզ վիրահատում են: Ի՞նչ են անում բժիշկները. նրանք մեզ անզգայացնում են, որպեսզի մենք իրենց օգնելու համար ոչ մի ջանք, միջամտություն չանենք: Հիվանդի գործը միայն բժշկին վստահելն է: Բայց եթե այդ վիրահատությունն ավարտվեց, և դու կենդանի ես, ուրեմն դու արդեն պետք է շատ ջանք անես՝ կատարելու բժշկի խորհուրդները, որպեսզի վերջնականապես ապաքինվես:

Երբ մեր հոգեբանությունը գալիս է այն վիճակին, որ մենք զգվում ենք աշխարհային ապականությունից, հենց այդ ժամանակ մենք ներդնում ենք մեր ջանքերը:

Մենք պետք է ուշադրություն դարձնենք, թե Աստված ինչ խոստում է տվել մեզ, այլ ոչ թե մենք Նրան խոստում տանք՝ ասելով, թե. «այս անգամ էլ ներիր իմ մեղքը, էլ չեմ գործի»՝ համոզված լինելով, որ նորից գործելու ենք նույն մեղքը: Եվ երբ մենք ոչ թե խոստում ենք տալիս, այլ ասում ենք՝ Տե՛ր,

Թունվաթի, 2013թ., ԸՄ 1 (41)

օգնի՜ր իմ թերահավատությանը, որ-պեսզի հավատամ Զո մեծամեծ ու պատվական խոստումներին, հենց այդ ժամանակ Քրիստոսը գալիս է մեր մեջ, և Տերը մեզ վեր է հանում այն ամեն մեղքերից, որոնցից սարսափում էինք, և Աստծու բնությունը գործում է մեր մեջ:

Հենց այս ժամանակ էլ մենք պետք է ջանք անենք, որպեսզի մեր հավատքի վրա ավելանա հետևյալը. «Եւ այս բանին համար բոլոր ջանքերնիդ դրած՝ ձեր հաւատքին վրայ առաքի-նութիւն աւելցուցէք, ու առաքինութեան վրայ գիտութիւն, և գիտութեան վրայ ժուժկալութիւն, ու ժուժկալութեան վրայ համբերութիւն, և համբերութեան

վրայ աստուածպաշտութիւն, ու աս-տուածպաշտութեան վրայ եղբայր-սիրութիւն, ու եղբայրսիրութեան վրայ սէր» (Բ Պետր. 1.5-7):

Թող Աստված օգնի, որպեսզի մենք լավ հասկանանք առաքյալի բացատ-րած փառավոր ու անպատմելի ուրա-խությունը և հիշենք՝ որտե՞ղ պետք է ջանք անել ու որտե՞ղ պետք չէ ջանք անել, որպեսզի չշփոթվենք, այլ պար-զապես ընդունենք Տիրոջ այդ նվերը՝ փառավորելով Նրան: Մենք պետք է գիտակցենք, թե որտեղ պետք է շատ ջանանք, որպեսզի էլ ավելի նվիրվենք Տիրոջը: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Դա տեղի է ունեցել տոնական մի օր, մի զբոսանավում, որը լողում էր Ծվեչցարիայի լճերից մեկում:

Ուղեւորների մեջ կար քրիստոնյաների մի փոքրիկ խումբ: Նրանք, հուրախություն շատերի, հոգեւոր երգեր էին երգում: Ներկաներից մեկին դուր չէին գալիս նրանց ո՛չ երգերը, ո՛չ էլ վկայությունները: Նա բարկացած գնում-գալիս էր եւ, ի վերջո, հասավ տախտակամածի մյուս ծայրը: Սակայն այնտեղից էլ էր լսվում երգերի ձայնը: Նա որոշեց ձայները չլսելու համար իջնել նավի նկուղային հարկը:

Բայց դա էլ էր ապարդյուն: Նա վերջին ջանքերը գործադրեց՝ խորը մի տեղ թաքնվելու, բայց դա էլ չհաջողվեց:

Վերջապես նա հարցրեց անցնող մատուցողուհուն.

- Ինչպե՞ս կարելի է ազատվել այդ մարդկանցից:

Կինը պատասխանեց.

- Միայն դժոխքում:

Մարդը մի պահ վախեցավ՝ դժո՞խք: Նա ցնցվեց այդ պատասխանից ու մտորումների մեջ ընկավ: Ավելի ուշ խոստովանեց, որ ինքը կորսված մեղավոր է եւ արժանի է միայն դժոխքի:

Այս ամենի գիտակցմամբ նա ետ դարձավ իր նախկին կյանքից, ընդունեց Հիսուս Քրիստոսին որպես իր կյանքի Փրկիչ եւ ապաշխարեց:

ԿԵՐՈՂԵՑԻՐ ՆԵՐԵԼ

Դպրոցի բակում

Երբ դասերի ավարտն ազդարարող զանգը հնչեց, բոլոր երեխաները վազեցին բակ: Բոլորն էլ ուզում էին իմանալ, թե ինչ աղմուկ է այնտեղ: Պարզվեց, որ մեծ բեռնատար մեքենաները դպրոցի բակ էին բերել ավագ, աղյուս և տախտակներ: Վաղուց էր որոշվել վերանորոգել ու մեծացնել դպրոցի հին շենքը, որը կառուցվել էր դեռ պատերազմից առաջ: Այդ պատճառով էլ, երբ մեքենաները շինանյութը բերեցին դպրոցի բակ, դպրոցականները դուրս եկան աղյուսը դասավորելու: Աշխատանքը դժվար էր, բայց տղաները, մեծերին մմանակելով, շարքով կանգնած իրար էին փոխանցում աղյուսները: Նրանց նայելով՝ աղջիկները նույնպես փորձեցին այդպես աշխատել, բայց նրանց մոտ ոչինչ չստացվեց: Այդ ժամանակ ուսուցիչը նրանց հանձնարարեց իրար վրա դարսել կոտրատված աղյուսները: Դա ավելի հեշտ էր, սկզբում նրանք հաճույքով էին անում դա, բայց հետո դրանից էլ հոգնեցին: Նրանց ձեռքերը, մեջքերը ցավում էին, և նրանք արդեն ծուլորեն էին աշխատում:

Չորրորդ դասարանցիների մեջ մի հավատացյալ աղջնակ կար՝ Վերան: Ծնողները նրան սովորեցրել էին, որ ծուլությունը վատ բան է. եթե մի գործ ես անում, պետք է անպայման ջանասիրաբար անես: Նայելով համադասարանցիներին՝ նա էլ էր ցանկանում դանդաղ աշխատել, բայց, հիշելով մոր խորհուրդը, սկսեց ավելի առույգորեն դասավորել աղյուսը:

- Ինչպես միշտ, միանձնուիուն ա-

վելին է պետք,- ծաղրում էին աղջիկները:

- Իհարկե, նրան այդպես էլ պետք է, թե չէ Աստված կպատժի,- բղավեց Սվետան՝ բոլորին ծիծաղեցնելով:

Վերան տհաճությամբ զգաց: Ինչ-որ դառը բան սեղմեց կոկորդը: Նա մի պահ սառեց: «Թող ծաղրեն,- մխիթարեց ինքն իրեն,- Հիսուսին նույնպես ծաղրում էին»: Եվ Վերան կրկին սկսեց աղյուսները դասավորել այնպես արագ, ինչպես սկզբում: Նրա համար նորություն չէր «միանձնուիի» մակամունը լսելը: Դրան բոլորն էին սովորել: Սովորաբար մի փոքր ծաղրելուց հետո աշակերտները հանգիստ էին թողնում նրան. կա՛մ ասելու բառեր չէին ունենում, կա՛մ խղճում էին Վերային: Բայց այսօր աղջիկներին հնարավոր չէր կանգնեցնել: Նրանք ինչ-որ բաներ էին հնարում Աստծու մասին, հավատացյալների մասին, և ամեն ինչում Վերային առանձնացնում էին՝ որպես ամենաջերմեռանդ աղոթողի:

«Հիսուս, օգնի՛ր, որ չլացեմ,- խնդրում էր նա,- չէ՞ որ Քեզ համար եմ ինձ ծաղրում»:

Հանդուգն արարք

Այս անգամ բանը չավարտվեց կատակներով ու ծաղրով: Սվետան, որ աղջիկներից ամենահանդուգնն էր, բղավեց.

- Նրան ոչնչով հունից չես հանի: Նա անտարբեր է ամեն ասածի նկատմամբ: Դու միայն խայտառակում ես մեր դասարանը,- և ամբողջ ուժով Վերայի վրա նետեց աղյուսը:

Բոլորը լռեցին:

- Սվետա, այդ ի՞նչ ես անում,-

Բունկաթ, 2013թ., № 1 (41)

լավեց ինչ-որ մեկի ձայնը:

Բայց արդեն ուշ էր: Աղյուսն արդեն հարվածել էր Վերայի մատներին: Յավից նրա աչքերից արցունքներ հոսեցին, աչքերի առջև սևացավ:

Միայն այդ ժամանակ Իվան Պետրովիչն ուշադրություն դարձրեց այդ աղմուկին:

- Ի՞նչ է կատարվում այստեղ,- հարցրեց աղջիկներին: Վերան սփրթնել էր, նրա մատից արյունը կաթում էր հողին:

- Լավ է, որ գլխին չդիպավ, այլապես կսպաներ,- ասաց ինչ-որ մեկը:

Շտապ օգնության մեքենան Վերային տարավ հիվանդանոց, որտեղ նրա մատը վիրակապեցին: Դպրոցում բոլորն իմացան, թե ինչ է արել Սվետան, բայց ոչ ոք չարդարացրեց նրա արարքը: Երեխաների մեջ արթնացավ խիղճը, մարդկային խիղճ՝ Վերայի համդեպ:

- Դե, հավատում է՝ թող հավատա, բայց հարվածել պետք չէր,- ասաց մեկը Սվետային:

- Ոչինչ, Աստված նրան կբուժի,- կատակով, թե լուրջ՝ ասաց մի ուրիշը:

Պայքար

Երեկոյան Վերան չէր կարողանում քնել: Ցավում էր ոչ միայն մատը, այլև ամբողջ ձեռքը: Վերայի ավագ եղբայրը՝ Պավլիկը, քրոջ տառապանքը տեսնելով, խորհուրդ տվեց.

- Վաղը գնա և պատմիր նրա ծնողներին: Ես ճանաչում եմ նրա հորը, նրան անպայման կպատժեն:

- Դու սխալվում ես, Պաշա,- մյուս սենյակից գոչեց Նադյան,- չէ՞ որ Քրիստոսը մեզ սովորեցրել է ներել:

Պավլիկն ամաչեց.

- Գիտեմ, բայց նայի՛ր նրան, հազիվ է դիմանում, ձեռքն այտուցվել,

կարմրել ու ցավում է:

Վերան, եղբոր ուշադրությունից զգացված, նորից լաց եղավ:

- Հիշո՞ւմ ես, Հիսուսը մեզ սովորեցրել է. եթե մեկը քո աջ այտին հարվածի, մյուսն էլ տուր,- հիշեցրեց Նադյան:

- Այո՛, երեխաներ,- խոսակցությանը խառնվեց հայրը,- ավելի լավ է ներես ու ոչ մի չարություն չունենաս մեզդ: Աստված ասել է, որ Ինքն Իր արդարությամբ կհատուցի մեր թշնամիներին, իսկ մեզ պատվիրել է վրեժխնդիր չլինել մեզ համար:

Վերայի հոգում պատերազմ էր: Ի՞նչ դժվար է ներելը: Ինչ-որ ձայն համառորեն համոզում էր. «Միևնույնն է, վրեժդ լուծիր: Նա իրավունք չուներ այդ բանն անելու»:

Ինչ մտքեր ասես, որ չէին հորդում Վերայի գլխում: Բայց, վերջապես, հաղթություն եղավ:

«Ավելի լավ է ներել: Այդպես է սովորեցրել Հիսուսը», - վերջապես որոշեց Վերան, և նրա հոգին խաղաղվեց:

Պայիծ

Հաջորդ օրը Վերան դպրոց գնաց այտուցված ձեռքով: Կոտրած մատը գիպսի մեջ էր, բայց աչքերում, ինչպես միշտ, փայլում էր բարության և ուրախության կայծը: Գրել նա չէր կարող, այդ պատճառով նստել և ուղղակի լսում էր: Համադասարանցիները չէին համարձակվում նայել Վերայի աչքերի մեջ: Իսկ Սվետան այդ օրը դպրոց չեկավ:

Ուսուցիչը դասերի ավարտից հետո հայտարարեց, որ նախորդ օրվա դիպվածի առթիվ այդ օրը դասարանական ժողով կլինի:

Երբ պարզվեց եղելությունը, հարց ծագեց՝ ինչպե՞ս պատժել Սվետային:

- Վարքը «երկու» գնահատել:
- Ծնող կանչել:
- Ստիպել լվանալ դպրոցի հատակը:
- Պիտներական շարքից վռնդել:

Սվետային պատժելու շատ միջոցներ առաջարկվեցին: Ամեն մեկը փորձում էր մտածել ամենաձանր պատիժը: Եվ միայն Վերան էր, որ լուռ հետևում էր այդ ընթացքին:

Լսելով աշակերտներին՝ Իվան Պետրովիչն ասաց.

– Լսենք Վերային: Կարծում եմ, որ նրա խոսքը որոշիչ կլինի, քանի որ նա է տուժողը:

Ամաչկոտ Վերան կարմրեց ու դանդաղ ոտքի կանգնեց: Մի ձեռքով պահելով գիպսի մեջ դրված մյուս ձեռքը՝ նա ասաց.

- Ես ներում եմ Սվետային:
- Ա՛յ քեզ բան, ձեռքը գիպսի մեջ է, իսկ նա ասում է՝ ներում եմ:
- Հիմարի՛կ, պետք է վրեժ լուծել:
- Ոչ, ամեն դեպքում անհրաժեշտ է պատասխան տալ,- լսվում էր բոլոր կողմերից:

Վերան նստեց, իսկ դասարանն աղմկում էր մեղվի փեթակի նման:

Համադասարանցիները չէին կարողանում հասկանալ, թե ինչպես կարելի է ներել նման չարությունը: Ուսուցիչը նույնպես զարմացած էր նման անսպասելի պատասխանից:

- Ներո՞ւմ ես: Դե ինչ... Ուրեմն մենք էլ չենք պատժի,- շեշտված ասաց նա:

Սրանով ժողովն ավարտվեց, և բոլորը գնացին տուն: Վերայի սիրտը թեթևացած էր, նրան թվում էր, թե ձեռքն այլևս այնքան էլ ուժեղ չի ցավում: Ի՞նչ լավ է, որ սրտումդ չարություն ու վրեժ չկա, ի՞նչ հիանալի ու լավ բան է ներելը:

Անապատի արարք

Սվետան դպրոց եկավ հաջորդ օրը: Նա կորցրել էր իր երբեմնի առույգությունը: Մեղավոր հայացքով նայելով դասարանցիներին՝ նա մի կողմ էր քաշվել նրանցից: Բոլորը լուռ հետևում էին Վերային. տեսնես նա ինչ-որ կերպով վրեժ լուծելո՞ւ է Սվետայից, թե՞ իսկապես ներել է նրան:

Դասամիջոցներին Վերան դուրս չէր գալիս դասասենյակից, նա խուսափում էր հետաքրքրասեր հայացքներից: Սվետան, վախեցած նապաստակի պես, սպասում էր ինչ-որ դատի: Դասարանցիները նրան կարծես չէին էլ նկատում, և դրանից նա ավելի վատ էր զգում:

Վերջապես հնչեց դասի զանգը, և Սվետան թեթևացած շունչ քաշեց: Պաշտոնակի մեջ փնտրելով գրիչը՝ նա գլուխը լուռ խոնարհեց ու զարմացավ, թե ինչպե՞ս կարող էր տանը մոռանալ գրչատուփը:

- Իվանով՛կա, ինչո՞ւ չես գրում,- զայրացավ ուսուցիչը:

- Գրիչս մոռացել եմ տանը,- հազիվ լսելի ձայնով ասաց Սվետան:

- Վերցրու իմը,- բարեկամաբար առաջարկեց Վերան:

Մի՞թե իրականություն է: Ամբողջ դասարանը քարացավ: Բոլորը թեքվեցին Վերայի կողմը: Ա՛յ քեզ բան: Վերան Սվետայի պատճառով չի կարող գրել, բայց նրա հետ այսպես է խոսում:

Սվետան կարմրեց, բայց գրիչը վերցրեց: Դողացող ձեռքով նա սկսեց գրել վարժությունը, բայց մտքերը խառնաշփոթ կերպով պտտվում էին գլխում. «Վերան տվեց գրիչը: Նրա ձայնի մեջ անգամ մեղադրանք չկար:

Բունկար, 2013թ., № 1 (41)

Մի՞թե ներել է»: Վերայի արարքից զգացված՝ Սվետան չէր կարողանում հավատալ իր հետ կատարվածին: Ամբողջ դասարանը նույնպես հուզվել էր: Կարծես Սվետայի արարքն այնքան բուռն չընդունվեց, որքան Վերայի ներումը: Ինչ-որ անհասկանալի բան կար աշակերտների աչքերում: Ուսուցիչը նույնպես անսպասելիությունից մի պահ լռեց:

Դասամիջոցին, երբ Իվան Պետրովիչը դուրս եկավ դասարանից, աշակերտներն աղմկեցին: Բոլորը մե-

ղադրում էին Սվետային: Վերջապես դասարանի ավագը՝ Վիտյան, ասաց.

- Դու գոնե ներողություն խնդրե՞լ ես Վերայից:

- Շնորհակալություն հայտնիր, որ նա հավատացյալ է, թե չէ քեզ համար շատ վատ կլիներ, - ասաց ինչ-որ մեկը:

Վերան մի կերպ համարձակություն հավաքեց, մոտեցավ Սվետային, գրկեց նրան և ասաց.

- Մի՛ մտածիր, Սվե՛տա, ձեռքս կբուժվի: Հիսուսն ինձ ավելի շատ է ներել, ես էլ քեզ եմ ներում:

ԻՄ ԳԱՌՆԵՐԸ ՃԱՆԱԶՈՒՄ ԵՆ ԻՄ ՉԱՅՆԸ

(մի դեպք քրիստոնյայի կյանքից)

Ես ունեի երկու գառ, մեկը լսող էր, իսկ մյուսն, ընդհակառակը, ընդհանրապես իմ կանչերին չէր պատասխանում: Նա իր բնավորությամբ հաճախ նույնիսկ հունից հանում էր ինձ:

Մի օր, սովորականի պես, նրանց տարա մարգագետնում արածելու: Առաջին գառը խելոք կանգնեց, որ իրեն կապեմ, իսկ երկրորդ գառը նույնիսկ չթողեց, որ մոտ գնամ, անընդհատ փախչում էր: Այնքան վազեցի նրա հետևից, մինչև հոգնած տուն գնացի: Ճանապարհին ձեռքս բռնեց արած գոռում էի նրա վրա. «Ավելի լավ է սատկես, վնասատու կենդանի»: Եվ Աստված անմիջապես բացեց իմ վիճակը. «Իսկ դու մի՞շտ ես հնազանդվում Աստծուն, մի՞շտ ես լսում Նրան»: Ես ամաչեցի իմ արարքից: Չե՞ որ ես ավելի վատ

արարք գործեցի: Ես ո՞վ եմ, որ անիծեմ Աստծու ստեղծածին: Ես չկարողացա ճանապարհս շարունակել, ընկա ծնկներիս վրա և սկսեցի լացով ներողություն խնդրել Աստծուց:

Այդ օրից անցել է մեկ տարի: Այժմ իմ գառներն այլևս չեն բարկացնում ինձ, քանի որ ես սիրում եմ նաև իմ անհնազանդ գառունակին:

ԱՎՏՈՔՈՒՄԻ ՏՈՄՍԸ

Ես դեռ նոր էի ապաշխարում, ընդամենը մի քանի անգամ էի հավաքույթների հաճախել: Հավաքույթը տեղի էր ունենում հարևան քաղաքում, ուր գնում էի գնացքով, իսկ կայարանից դեռ բավական ճանապարհ էլ ոտքով էի գնում: Մի օր ես ուշանում էի և որոշեցի այդ մի քանի կանգառը ավտոբուսով գնալ:

Բարձրացա ավտոբուս, վարորդից տոմս գնեցի և նստեցի պատուհանի մոտ, որպեսզի ուշադիր լինեմ, քանի որ ճանապարհը դեռ լավ չգիտեի: Քիչ անց ավտոբուս բարձրացավ մի կին, որը, ինչպես և ես, վարորդից գնեց տոմսը և այն դակեց դակիչով, որը գտնվում էր, ինչպես պարզ դարձավ, հենց իմ գլխավերևում:

Ես ապշեցի: Գլխումս մեկը մյուսի ետևից տարբեր մտքեր էին առաջանում: Ինչպե՞ս: Այստեղ տոմսերը դակո՞ւմ են: Իսկ մեր քաղաքում չեն դակում: Գուցե ես նո՞ւյնպես պետք է դակեի վարորդից գնած տոմսը: Ես անհանգիստ նայեցի կողքերս: Ավտոբուսը կիսադատարկ էր, այդ պատճառով էլ նկատեցի, որ հսկիչներ չկան: Եվ հենց այդ ժամանակ իմ հոգում սկսվեց մի մեծ պատերազմ: Դակե՞լ, թե՞ չդակել: «Ինչո՞ւ դակել այդ փոքրիկ տոմսակը,- ասում էր մի ձայն,- Լավ է, որ այն ամբողջական է մնացել, չէ՞ որ դու դեռ պետք է ետ վերադառնաս»: «Դու լավ չես անում, չէ՞ որ դա խաբեբայություն է, մեղք է», - հանդիմանում էր ինձ մեկ այլ ձայն:

Ահա և ծանոթ սրճարանը: Նշանակում է հաջորդին ես պետք է իջնեմ: Ես մոտեցա դռանը: «Եվ իրոք, ի՞նչ փոքր բան է, ընդամենը՝ 5 կոպեկ: Միևնույնն է, ոչ որ չի իմանա»: Իջա ավտոբուսից ու փորձեցի մոռանալ այդ մասին:

Հավաքույթի ժամանակ, չգիտես ինչու, չէի կարողանում աղոթել: Միայն փակում էի աչքերս, և ինձ թվում էր, թե իմ գլխավերևում կախված է մի սև, ծանր քարի կտոր, որը կամաց-կամաց իջնում է ցած: Ես դանդաղ բացում էի աչքերս, բայց ոչինչ չկար, վերևում միայն առաստաղն էր: Այն սպիտակ էր ու բավական բարձր: Փակում էի աչքերս ու շարունակում աղոթել: Եվ նորից ծանրությունն սկսում էր իջնել ավելի ներքև, այնքան, որ ես նույնիսկ գլուխս քաշում էի ուսերիս մեջ: Բացում էի աչքերս՝ նորից ոչինչ չկար: Ես նայեցի կողքերս. բոլորը ծնկների վրա էին և աղոթում էին, նրանցից ոչ ոքի ոչինչ չէր անհանգստացնում:

Երբ այդ իրական անհանգստությունը մի քանի անգամ կրկնվեց, ու ես հասկացա, որ չեմ կարող աղոթել, վեր կացա և դուրս եկա:

Երեկոյան զանգահարեց մայրս ու հարցրեց. «Ինչպե՞ս անցավ կիրակնօրյա հավաքույթը»: Այդ ժամանակ ես կարծես բողոքեցի մորս. «Մայրիկ, Աստված ինձ չի լսում: Կարծես ինչ-որ բան ինձ բաժանում է նրանից»: Նա պատասխանեց. «Աղջիկս, մեզ Աստծուց կարող է բաժանել միայն մեղքը»:

Երանկարի, 2013թ., № 1 (41)

Ես զարմացա: Ավտոբուսի տոմսի մասին, իհարկե, մոռացել էի:

Սակայն շատ շուտով ես հիշեցի այդ մասին: Հաջորդ օրը բացեցի դրամապանակս, ու հայացքս անմիջապես ընկավ տոմսին:

Դրանից հետո ամեն անգամ դրամապանակս բացելիս հայացքս անմիջապես կանգ էր առնում տոմսի վրա, մինչև որ ես այն պատռեցի ու դնեմ ետեցի: Չէ՞ որ հենց այն էր ինձ բաժանում Աստծուն:

Հետագայում, երեխաներիս հետ գրուցելիս, ես վստահորեն կարողանում էի ասել. «Գողացար դու 5 ռուբլի, թե 5 կոպեկ՝ միևնույնն է, դու գող ես»: Ես այդ մասին գոնե հիմա հաստատ գիտեմ:

ԵՐԱՆՏԱԳԻՏՈՒԹՅԱՆ ԽՈՍՔ

2012թ. հոկտեմբերի 17-ը իմ ընտանիքի և իմ հիշողության մեջ մնաց որպես ծանր ու ողբերգական օր: Թվում է, թե կյանքում դաժան փորձություններ տեսած, ցնցող ու տխուր պահեր ապրած, երիտասարդ ամուսնուն ու երիտասարդ որդուն կորցրած մարդու համար փորձությունների շղթան արդեն ավարտվել է: Բայց սա էլ վերջը չէր: Սարսափելիին սարսափելի է ավելանում, երբ հրդեհվում է տունդ, կրակի ճարակ է դառնում ողջ ունեցվածքդ՝ սկսած հագուստից, ավարտված կահույքով ու ձմռան պաշարով՝ նախատեսված բազմանդամ ընտանիքի համար: Թվում է, թե դրանից այն կողմ էլ ոչինչ չկա, որովհետև մի քանի ժամում մենք դարձանք ծայրահեղ աղքատ, անտուն ու անտեղ, այն էլ՝ ձմռան նախաշեմին:

Բայց ես իմ վշտի ու ողբերգության, այդ դառը փորձության հետ

միայնակ չէի: Ես շրջապատված էի իմ եղբայրներով ու քույրերով, որոնք անմիջապես մեր կողքին էին:

Անհույս, վերջին հնարավորությունը կորցրած ընտանիքս ընդամենը մեկ ժամ հետո իմ քույրերի ու եղբայրների կողմից ստացավ առաջին օգնությունը:

Իմ տունն արդեն վերակազմված է եղբայրներիս միջոցով, ովքեր օրուգիշեր անձնուրաց աշխատում էին:

Ծանր օրերը մնացին ետևում:

Իմ և իմ ընտանիքի անուցից հայտնում եմ մեր խորին երախտագիտությունը մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսին և իմ բոլոր եղբայրներին ու քույրերին, ովքեր օրուգիշեր իմ կողքին էին:

Աստված շատ օրհնի ձեզ:

Անահիտ Վարդանյան:

Արարատի մարզ,

Ազատականի տարածք:

ՆՈՒՆԵ ԴՈԼՄԱԶՅԱՆԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Արդեն 10-15 տարի էր, ինչ տառապում էի սրտի ցավերից, որոնք ավելի սաստկացան վերջին 3-4 տարում: Տարեկան 2-3 անգամ հիվանդանոցում բուժվում էի, իսկ բժիշկներն ախտորոշում էին սրտի աորտալ և միտրալ փականների սթենոզ անբավարարությամբ, շողացող առիթմիայի մշտական տախիսիստոլիկ ձև: Բոլորն ասում էին, որ բուժման միակ ճանապարհը անհապաղ վիրահատությունն է: Երկու տարի առաջ ստացա հայտնություն. «Ես պիտի բժշկեմ քեզ»: Դրանից հետո ես աշխատում էի մասնակցել մեծ հավաքույթների և միշտ ստանում էի նույն պատասխանը՝ սպասի՛ր: Հոկտեմբերի 24-ին եղա Երևանի «Նորք-Մարաշ» բժշկական կենտրոնում: Երբ բժշկուհին իմացավ, որ ամուսնացած եմ, ունեմ երկու երեխա, զարմացավ, քանի որ, ի տարբերություն մյուս մարդկանց, սիրտս ունի ոչ թե երեք, այլ երկու փական, և դա բնածին արատ է: Սակայն այդ երկուսն էլ լավ չեն աշխատում և պետք է վիրահատվեն: Սրտիս ռիթմը կարգավորելու նպատակով դեղորայք նշանակեցին:

Մի օր, երբ տանը կարդում էի «Բարի լուր» ամսագրի սեպտեմբերի համարը, կարդացի էջ 12-ում գրված վկայությունը, որտեղ Մայիտակի Մարտուն եղբայրը պատմում էր իր՝ հրաշքով բժշկվելու մասին: Ինձ մոտ հավատք առաջացավ, և ես սկսեցի

արցունքներով աղոթել. «Տե՛ր, Դու նույն Աստվածն ես, եթե եղբորը բժշկել ես, ինձ էլ կբժշկես: Ես այսօր պատրաստ եմ Զեզնից ընդունելու Քո տված բժշկությունը»: Ինձ միացավ նաև քույրս և աղոթքի ժամանակ բարձրաձայն ասաց. «Հիսուսն այստեղ է»: Երբ աղոթելը վերջացրինք, քույրս շրջվեց դեպի ինձ ու ասաց.

- Գիտե՞ս, որ Հիսուսը բժշկել է քեզ:

Եվ նա վկայեց այն, ինչ տեսել էր: «Հիսուսը եկել էր՝ ամբողջությամբ լույսի մեջ, այնքան քնքուշ, նուրբ ու խոնարհ: Նա մոտեցավ քեզ ու ձեռքը դրեց քո սրտին: Հանկարծ սրտիդ վրա տեսա արյան մի քանի կաթիլ, իսկ սրտիդ չորս կողմը ոչ մի արյուն չկար: Երբ գլուխս բարձրացրի, Հիսուսի ճակատից քրտինքի փոխարեն արյան կաթիլներ էին թափվում քո սրտի վրա: Նա քնքշորեն այդ արյունը քսեց սրտիդ, հետո մատներով տարածեց սրտիցդ դուրս եկող արյունատար անոթների վրա: Երբ վերջացրեց, մի կողմ կանգնեց, սիրով ու հեգուքյամբ ժպտաց և գնաց»:

Ես հիմա ինձ լավ եմ զգում: Փառք Հիսուսին՝ Իր արած ողորմության ու բժշկության համար: Աստված ամեն բան իր ժամանակին է անում: Հավատքով դիմե՛ք Աստծուն ու պիտի բժշկվեք:

Նունե Դոմագյան

Լոռու մարզ, Ստեփանավանի շրջան,

գ. Պուշկին

Բնակար, 2013թ., № 1 (41)

ՎԱՐՍԱՎԻՐԱՆՈՑՈՒՄ

Մի մարդ գնաց վարսավիրանոց՝ սովորականի պես սափրվելու և մազերը կտրելու: Նա գրույցի բռնվեց իրեն սպասարկող վարսավիրի հետ: Խոսում էին տարբեր բաներից, հանկարծ սկսեցին խոսել Աստծուց: Վարսավիրն ասաց.

- Ինչ էլ որ ասեք, միևնույնն է, ես չեմ հավատում, որ Աստված կա:

- Ինչո՞ւ,- հարցրեց հաճախորդը:

- Դե, դա պարզից էլ պարզ է: Բավական է դուրս գաք փողոց, որպեսզի համոզվեք, որ Աստված չկա: Դե, ասենք, եթե Աստված գոյություն ունի, որտեղի՞ց այսքան հիվանդ մարդիկ: Որտեղի՞ց են այսքան անտուն երեխաները: Եթե Աստված իրականում գոյություն ունենար, չէր լինի ոչ տառապանք, ոչ ցավ: Դժվար է պատկերացնել սիրող Աստված, որ թույլ է տալիս այս ամենը:

Հաճախորդը մի պահ մտահոգվեց, բայց որոշեց լռել, որպեսզի վիճաբանության մեջ չընկնի: Երբ վարսավիրն ավարտեց իր գործը, հաճախորդը հեռացավ: Դուրս գալով վարսավիրանոցից՝ նա նկատեց չսափրված, անխնամ երկար մազերով մի մարդու (նա այնքան թափթփված տեսք ուներ, որ թվում էր, թե մի ամբողջ հավիտենություն չէր կտրել մազերը):

Հաճախորդը վերադարձավ վարսավիրանոց և ասաց վարսավիրին.

- Գիտե՞ք ես ինչ կասեմ ձեզ: Վարսավիրներ չկան:

- Ինչպե՞ս թե,- զարմացավ վարսավիրը,- մի՞թե ես հաշվի մեջ չեմ: Չե՞ որ ես վարսավիր եմ:

- Ո՛չ, - ասաց հաճախորդը, - վարսավիրներ գոյություն չունեն, այլապես չէին լինի չհարդարված, չսափրված մարդիկ, ինչպես այն մարդը, որ գնում է փողոցով:

- Դե, հարգելիս, հարցը վարսավիրի մեջ չէ: Ուղղակի մարդիկ իրենք չեն գալիս ինձ մոտ:

- Հենց դրանում է հարցը,- հաստատեց հաճախորդը,- ես էլ նույն բանն եմ ասում՝ Աստված կա, ուղղակի մարդիկ չեն փնտրում ու չեն գնում Նրա մոտ: Ահա թե ինչու աշխարհում այսքան շատ ցավ ու տառապանք կա:

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹ-ԵՐՅՈՂ

Աստված սիրում է Ձեզ և ուզում է, որ Դուք հավատար Իրեն ու փրկություն ունենաք:

Այդ մասին Հովհ. 3:16-ում կարդում ենք.

«Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ , որպէս զի ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաիտենական կեանք ունենայ»:

Եթե Դուք ուզում եք ավելի մոտիկից ծանոթանալ Աստծուն և Նրա Խոսքին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	091-57-07-36	Վարդանյան	Մովսէս
Էրեբունի	093-53-43-68	Բարսեղյան	Մնացական
Կենտրոն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Կոմիտաս	093-26-20-72	Ալավերդյան	Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	094-65-70-43	Սահակյան	Վարդան
Նորքի մասիվ	099-87-38-88, 077-87-38-80	Ղազարյան	Ահարոն
Նորքի մասիվ	099-56-65-44	Գրիգորյան	Եփրեմ
Շենգավիթ, Չարբախ	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ
Չերեմուշկա	093-43-63-27	Սարգսյան	Մուրադ
Քանաքեռ, Զեյթուն	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
3-րդ մաս	094-52-96-59	Մանջիկյան	Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արմյան	094-34-75-91	Զաքարյան	Սամվել
Ալավերդի	094-30-80-40	Դավոյան	Վալերի
Աշտարակ	055-66-82-06, 099-66-82-06	Այդինյան	Լևոն
Ապարան	093-77-06-70, 091-77-06-70	Գասպարյան	Միշա
Արարատ	093-03-49-55	Խաչատրյան	Նենրիկ
Արթիկ	077-70-28-38, 055-59-99-22	Փիլոյան	Պողոս
Արմավիր	077-84-45-05	Այվազյան	Վազգեն
Արտաշատ	093-72-48-88	Նամբարձումյան	Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093-83-71-31	Վարդանյան	Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագարավան)	093-98-92-24	Ղազարյան	Գուրգեն
Գավառ	093-68-84-92	Մանուկյան	Վարուժան
Դիլիջան	093-18-77-33	Սահակյան	Մաստի
Եղեգնաձոր	077-40-26-24	Մարտիրոսյան	Արգուման
Զանգեզուր	094-00-94-08	Մարդյան	Միներ
Էջմիածին	093-88-68-74	Նովակիմյան	Ռոբերտ
Իջևան	098-99-55-84	Մարգարյան	Լևոն
Նրազդան	094-22-33-15	Օհանյան	Աշոտ
Ղարաբաղ	094-00-94-08	Մարդյան	Միներ
Մասիս	091-71-62-64, 093-71-62-64	Տարությունյան	Մելսիկ
Մարտունի	093-86-30-13	Արշակյան	Մելիք
Նոյեմբերյան	094-92-01-90	Նավասարդյան	Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099-30-79-69	Դարմանյան	Գրիշա
Չարենցավան	077-48-48-97	Սվարյան	Սարգիս
Սպիտակ	094-92-00-60	Վարդանյան	Մարտուն
Սևան 1	093-53-25-26	Ամիրբեկյան	Նրահապ
Սևան 2	077-99-45-48	Սարգսյան	Աշոտ
Վանաձոր	094-92-00-03	Խաչատրյան	Արտակ
Վանաձոր	093-08-71-29	Նազարյան	Ավետիք
Վարդենիս	094-91-44-80	Նշանյան	Տոփիկ
Վեդի	094-03-26-16	Աղաբեկյան	Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093-03-84-33	Մուրիասյան	Նորիկ
Տավուշ	093-43-72-33	Օհանյան	Արթուր

Գիշերն իջավ սև ու չարաչք.
Լինենք խաղաղ, մեղմ աղոթենք,
Գուցե բացվի լուսե հրաշք,

Գուցե անցնի խավարակոտ
Մշուշն այս չար, և ազատվենք-
Լինենք մանուկ, լինենք մաքուր.

Մեր սրտերում պահենք մի հուր,
Խաղաղ մի լույս խավարում չար,
Գուցե բացվի զնդանն անդուռ.

Օրհնենք բոլորն, ինչ էլ որ գա,
Եվ ընդունենք սրտով հոժար,
Գուցե և Նա մեր ցավն զգա...

Վահան Տերյան